

Şefe Yasak Yasaktır 3

– Veysel Başer · 31 Mayıs 2012

ŞEFE YASAK; YASAKTIR -3

Son Bölüm

Orman dönüşü kasabaya başkaca yoldan izden girmek istedim.

"Dağdan indik düz ovaya, sür eşeğini Adana'ya; pardon, yan yola," dedim bekçiye.

Ormancı mırın kırın edince sert nazarlı bakış attım. Hemen yan yola koyuldular. Kanım yeşillenmiş olmalı ki güzel bir kız yüzü görme heves ve iştahına kapıldım birden. İçimden kendi kendime, "Gördüğüm ilk kıza tav olacağım," dedim. Kasabaya girişteki ilk ev, yüksek duvarlı ve çağla ağaçlıydı. Duvardaki kapı açıldı. Küçük bir oğlan çocuğuyla gelinlik bir kız çıktı. Pullu yazmasından taşan saçları belini arşınıyordu. Ferhat'ın sevdalısı Aslı'nın süpürgelik saçları gibi...Vücut gövdesi narin bir mezarlık selvisine benziyordu...Şalvar ve entari cinsinden esvapları dersin ki Denizli'nin ipekli basması... Kız, dönüp nazlıca bize baktı. Kesin eminim bana göz akıttı. Kızın, güzeller güzeli olduğunu da görünce, göğüs boşluğumdan aşağıya doğru bir şeyler, sular seller gibi akıverdi sanki... Beni taşıyan kuvvetli bacaklarım başladılar zıngılamaya. Öyleyken bile kızın çekim gücü aldı götürdü beni yanına. Günlerce buz gibi sular içen ben değilmişim gibi kurudu kaldı ağzımın üst tavanı. Evin duvarı da, yıkılmamam için dayanak oldu titrekleşen bacaklarıma. "Su..." diyebildi ağız tavanına yapışan dilim. Güzeller güzeli gelinlik kız, "Bekleyin," dedi yeşilbaşlı bir guguk kuşu sesiyle. Kardeşiyle döndü. Beni bekleyen ormancıyla hayvanatı yeden bekçiye yaylanın işareti yaptım. Kız, az sonra su dolu tasla geldi. Tası alırken gözlerim gözlerine iliklendi. Kızın, taze çam sürgünü gibi narin elinin değdiği tastaki suyu içtim gözümü ilikten çekmeden. Ağzım ve içim sulanırken beynimde şimşekler çakıyordu. Bunlar öyle şimşeklerdi ki, bulutsuz gökyüzünde çakan şimşekler idare lambası gibi kalırdı benimkilerin yanında... Kıza bir tutuldum ki, yıldız tutulması hafif kalır benim tutulmamın yanında... Haymana çırası gibi yandım tutuştum kıza...

Kıza hemen, orman bölge şefi olduğumu söyleyip, "Seninle baş göz olmak istiyorum," dedim. Güzeli yüzü, şafaktan doğan güneş gibi parlayıverdi kızın. "Babam bilir," deyip, tası aldığı gibi kınalı keklik misali sekerek içeriye girdi. Döner diye bekledim ama gelmedi kostak.

İki gün sonra bana bağlı katip-mutemetle karısını dünürücü yaptım. Kızın sahipleri; "Verdik gitti," demişler. Ee, kızını orman şefiyle kim baş göz etmez ki?..Maaşı iyi mi iyi. Nereye gitse evi damı hazır. Altında arabası. Dağların ve ormanların kralı. Köylerin şahı.

Hemen gümüşçüye gidip, parmaklara takılan sarı madenden iki yüzük aldım. Ve, kızı istetişimin ikinci gecesinde bize nişan koydular. Kız tarafından bolca insan olurken benim tarafımdan bir tek dünürçülerim vardı. Öbür şeften başlayıp her bir orman memuruna, işçisine şekerle nişan çağrısı yaptımsa da gelen olmadı.

Kızla nişanlandıktan sonraki günlerde ne dağa çıktım ne de bele. Orman dairesine bile uğramadım. Hepten kız evinde konakladım. Ona, şarkılardan bir demet sundum. Şiirlerden şarkılar yaptım. Saçlarından taçlar yaptım başına. Ev sahipleri, kızlarıyla baş başa olmamı yasaklamadıkları için bir gün nişanlıma, "Nasıl olsa evleneceğiz. Burçağı fırına verelim mi?" diye sordum. "Devlet nikahı yaptırmadan katiyen olmaz," dedi.

Nişanlımla tez çabuk nikahlanmak için sabırsızlanmaya başladım. "Dağları bir yalnız başıma gezeceğim," diyerekten memlekete kaçamak yaptım. Anamla babama, "Beni evermeye gelin," dedim. Babam; "Evlenme işini aceleye getirme ," dediyse de ısrarcı oldum.

Tez yakında evleneceğimizi bildirmek üzere kız evine koştum. Beni, zemheri sıcaklığında karşıladılar. Eve girmemi bile çok görüp kapı önünde ayakta beklettiler. Nişanlım dışarı çıkınca, sandım ki yalnızız. Atlıp boynuna sarılmak istedim. Hala kadın, "Namahrem," deyip kolunu gerdi. Nişanlım, üzgün ve süzgündü. Ne olduğunu sorduğumda hasta olduğunu söyledi ana kadın. Zorlan olmasa bile meşakkatle beni taş duvar kapısından dışarıya çıkarırlarken can evim olan nişanlım yan cebime bir mendil koydu. Oralarda hiç eğlenmedim. Doğruca orman dairesindeki evime geldim. Cebime konan mendili okşamak için elime aldığımda sarı maden yüzük buldum. Can özüm, can evimden vurdu beni. Üzüntü ve kederim içime sığmadı... Ah vah ederken iki gözüm oldu iki oluklu bir çeşme. Göğsüme düşen ağırlık gitgide ağırlaşıyor...Ben, ben bunu hak etmedim...Karşılıksız sevdim... Neden? Neden yaptılar bunu?..Ben ne yaptım ki onlara?..Yazık değil mi bana?..Yazık değil mi o kıza?.. Üzüntüsünü içine attığı belliydi. Bıraksalar benim gibi ağlayacaktı...Yazık ettiler bize...

O gece hep göz suyum aktığı için hiç uyumadım. İçli içli ağladım...Kızı; çok, çok sevmiştim... O da beni seviyordu...Ayırdılar bizi... Ama neden?..

Ertesi günü şeflik masama oturduğumda katip-mutemet bir kağıt uzattı. "Üzülme. Her işte bir hayır vardır," dedi ardından. Görevden alınmamla ilgili tebligatmış bana verilen. Öbür şefin odasına daldım. Yerinde yoktu kart adam. Olsaydı eğer, bütün bunları o becerdi zannıyla öfkeli hıncımı ondan alacaktım.

Oradan ayrılmadan önce sevdiğim kıızı görmek için taş duvar ötesinde çok bekledim ama dışarıya çıkmadı hınzır. Ya da çıkarmadılar. Boynu bükük ve hüznle ayrıldım kasabadan...

İlçedeki Orman İşletmesine gelince her bir şeyi esaslıca öğrendim. Meğer ben, büyük uğraş ve çaba verdiğim damga yüzünden görevden alınmışım. Yaptırdığım damga da silinmiş. Ormancılık tekniğine aykırı damga yapmışım. Öyle diyenler halt etmiş. Ormanda adalet sağladım ben. Ayrıca, tek başıma damga yapmışım. O kart şef gelmek istedi de ben mi "gelme mi" dedim? Neymiş, bir sene sonra damga

yapılacak ormanda damga yapmışım. Plana uymamışım. Seneler değiştiriliverir olur biterdi. Bu durumlar beni hepten kederlendirip üzdü. Feleğin felaketi bir geldi mi hep düşüş geliyor. Kederim ve üzüntüm tepemde dolaşüyor. İşte böyleyken bunları yazıyorum. Başım da ağrımaya başladı. Kafamın tam orta göbeğinde bir kurt geziniyor sanki. Parmaklarımda derman, gözlerimden fer kesiliyor gibi. Uyumak istiyorum. Hayatımdan kesitler yazılı bu küçük deftere bundan sonra bir şey yazmak istemiyorum artık... Yazacak halim de kalmadı zaten...Bana yazık ettiler...Ben; süper zekalı, bütün okulları en üst derece bitirmiş birisiyim...Boylu boslu, yakışıklı bir delikanlıyım. Bana yazık değil mi?..

Kafamdaki kurt, beynimi kemirmeye başladı. Öleceğim her halde...Bu yaşta ölmek ne kötü... Ben daha bir şey yaşamadım ki!..

A a?..Ormanda benim ne işim var? Beni ormana götürün olmadı ki? Bu çam ağaçları, ibrelerini neden batırıyorlar bana? Her tarafım yeşil kan revan oldu. Özlemim gerçekleşmiş...Oh ne güzel... Aa, bu sarıca arılar da nereden çıktı böyle? Bunlar etobur arı. Etlerimi ısırıp yiyorlar. Her yanım yara bere. Niye acı sızım yok? Bu ağacın kovuğuna ne zaman girdim ki ben? Toprak yetmezmiş gibi bedenime de kök salıyor ağaç. Herhalde parazit bir ağaç. Benden beslenmek istiyor. Dalga dalga gelenler ne öyle? Kırmızı orman karıncaları. Biraz sonra kemikten başka bir şey bırakmazlar bende. O hırlayanlar ne ki? Yüzlerinin çirkinliğine bakılırsa çakal olmalılar. Karıncalardan kalacak kemiklere geldiler zannım. Bekleyin, kemikler ortaya çıkmaya başladı zaten. Belli ki karıncalar çok açmış. Kıyamet koptuğunda bütün ölümler mezarlarından çıkacakmış. Benim hangi hayvanın bedeninden ya da ağacın gövdesinden çıkacağım belli değil. Çam ibreleri vücuduma batk. Kökler her taraftan içime giriyor. Sarıca arılarla kırmızı karıncalar etlerimi yeme yarışındalar. Çakallar kemik bekliyor.

Belli ki doğaya kurban oluyorum...Bu mesleği bunun için seçmiştim zaten... Helali hoş olsun...

Veysel Başer
1975 Kepsut

Not: Bu öyküde geçen olaylar tamamen kurgudur.

Öykünün yazılışında, kimi yerlerde aynı anlamlı sözcükleri kullanarak İHAM denilen yazı türünü uygulamaya çalıştım. Ayrıca, yer ve isim karıştırmaları bilinçli yapıldı. Karikatürü, öykü kahramanının mutluluk ideallerinin yolunması olarak koydum.